

EDİTÖRDEN

İslâm coğrafyasının içinde bulunduğu siyasî ve sosyal karmaşanın, İslâmî ilimlerde yenilenme gibi çetin bir meseleyi görmezden gelinemez boyutlara taşıdığı bir dönemden geçiyoruz. Geçmişten yakın tarihe kadar, ilmî meselelerin ehli arasında tartışılması gibi bir hassasiyetten de kaynaklanan ulemâ ve halk arasındaki mesafe hızla kapanıyor ve söz konusu durum beklenenin aksine gittikçe akademinin aleyhine sonuçlar üretiyor. 'Klâsik' bir âlimin yazdıklarını ismini vermeden kendilerine okuduğunuzda onları dahi yeterince 'gelenekçi' kabul etmeyecek bir kitle taleplerini -sloganlarla düşünmenin tabiatı gereği- yüksek sesle dile getirirken, yeterince geleneksel ve dindar olmamakla yaftalanmaktan korkan akademisyenler de söylem kurucu vasıflarını diğer bir ifadeyle toplumdaki etkinliklerini kaybediyorlar. İronik biçimde modern tartışmaların önünü almaya yönelik ve onlara bir tepki olarak tezahür eden söz konusu yüksek sesli talepler aslında modernitenin hayatımızdaki belirleyiciliğini hem ispatlıyor hem de güçlendiriyor. Zira sürekli müdafaa edilecek bir mevziimiz olması nedeniyle içe dönük bir savunma refleksiyle meselelerimizi kendi sahih vasatında tartışmayı sürekli ertelemek zorunda kalıyoruz ve ortaya çıkan boşluk da modernite ve sekülerleşmeye daha fazla saha açılmasına neden oluyor. Hâlbuki bu meselelere İslâmî ilimler içerisinde *şimdi ve burada* çözüm üretmeye muhtacız. Ne zaman ulaşılacağı bilginiz dâhilinde olmayan gelecek güzel günlere kadar ele almayı ertelediğimiz sorunlarımızı, değer yüklü bir kelime hâline geldiği için kullanmaktan dahi çekindiğimiz 'yenilik' taleplerini ertelemek gibi bir lüksümüz artık yok. Aksi takdirde klâsik ulemâyı dahi beğenmeyenlerle, günlük hayatta karşılığı olmayan İslâmî ilimleri ibadetler dışında paranteze alıp 'başının çaresine bakan' seküler müslümanlar arasında savrulmak mukadder görünüyor. Bütün yaşanan gelişmeler, geleneksel paradigmanın sağladığı imkânları tekrar etkin biçimde kullanma ve gerektiğinde yenileme ve genişletme zamanının geldiğine işaret etmektedir. Bu nedenle akademik çalışmaların moderniteye hizmet etmek yerine onunla sağlıklı bir mücadele sürdürebilecek en önemli ilmî 'cephe' olduğu söylenebilir.

Akademik çalışmalarını destekleyen ve onlarla gelişen *Hadis ve Siyer Araştırmaları*'nın bu sayısında size makale, değerlendirme yazısı, tez değerlendirmesi gibi telif türlerinin yanı sıra son dönemin önemli hadisçilerinden Jonathan Brown'ın bir makalesinin çevirisini de sunuyoruz. Çevirinin yayımlanması iznini veren Prof. Brown ve Brill Yayınları'na müteşekkirimiz. "Araştırma Notları" kısmında ise yeni bir yaklaşımla, Iraklı fakihlerin hadis kullanımı ile ilgili bir çalışmayı bizzat yazarının tanıtmasını istedik. Bunun bir emsal teşkil etmesini ve yeni çalışmalarında ulaştıkları sonuçları, takip ettikleri yöntemleri ve hatta araştırma sırasında karşılaştıkları güçlükleri paylaşmak isteyen akademisyenlere bir alan açılmasını umuyoruz. Bu tür yazılar, "iyi bir çalışma" şeklinde nitelenmesine rağmen hacmi, ele aldığı meselelerin giriftliği veya başka mülâhazalarla yeterince incelenip kritik edilmeyen ve aslında tam da bu nedenle anlaşılmayan birçok eserin ilmi münakaşa ve müzakerelere konu edilme fırsatı bulmasını sağlayabilir. Hâlbuki rafa kaldırılmayı hak etmek bir tarafa uluslararası tartışmalara katkı sağlayabilecek çok sayıda nitelikli Türkçe çalışma dil engeli nedeniyle de okuyucusuna ulaşamamaktadır. Bu farkındalıkla, yazarlarımıza gelecek sayılarımızda da çeviri desteği vermeyi planlıyoruz.

Bilhassa Türkiye akademisinin nitelikli çalışmalarıyla uluslararası bir dergi olma yolunda mütevazı fakat emin adımlarla ilerleyebileceğimizi hatırlatarak dergimize katkılarınızı bekliyoruz.

Fatma Kızıl